

Διάττων Αστήρ

Ν. Γ. Διαμαντής

Σήμερα επί τέλους θ' απαγγείλω

Μονόλογος

Διάττων Αστήρ (Ημερολόγιον)

ετ. Α' (1900), σ. 184-187

Σήμερα ἐπὶ τέλους θ' ἀπαγγείλω!

ΞΕΧΑΣΜΕΝΟΣ (ἐτῶν 24)

(ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ)

Τῷ φίλῳ Γ. Ἀραστασιάδῃ

(Εἰσέρχεται καὶ ἴσταται κυττάζων τὸ ὄρολόγιόν του)

ENNEA παρὰ 20!

Ἦλθα ῥωρίς ἀλλὰ καλλίτερα. Ἔχω 20 λεπτὰ τῆς ὥρας, γιὰ τὰ συνέλθω καὶ τὰ συγκεντρώσω τὰς ιδέας μου ὡς τὴν ὥρα ποῦ θ' ἀπαγγείλω.

Γιατὶ σήμερα ἐπὶ τέλους θ' ἀπαγγείλω! . . . Δὲν τὴν ξαναπαθαίνω! Ἔλαβα τὰ μέτρα μου! . . . Τὴν ἔπαθα δυὸ φοραῖς ἀλλὰ . . . τὸ λέει καὶ ἡ παροιμία. Μιὰ τοῦ φίλου δυὸ τοῦ φίλου . . . (σκεπτόμενος) Πῶς εἶναι παρακάτω . . . Διάβολε δὲν θυμᾶμαι! Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐλάττωμά μου, καὶ αὐτὸ εἶναι ποῦ με κάνει καὶ τὴν παθαίνω πάντοτε καὶ φαίνομαι . . . δὲν ἤθελα τὰ σᾶς τὸ πῶ ἀλλ' ἄς εἶναι . . . (μετὰ τινα δισταγμὸν) καὶ φαίνομαι γελοῖος! Μάλιστα γελοῖος! Ποιός; Ἐγὼ ποῦ ἔχω ὄλα τὰ φυσικὰ προσόντα! (αὐταρέσκως) Γιατὶ τὰ εἰποῦμε τὴν ἀλήθεια ἢ φύσις ἐφάνηκε πολὺ γενναϊδῶρη σ' ἐμένα. Ὅσο γιὰ πνεῦμα. . . . μ' ἀκοῦτε! Ὅσο γιὰ ὄμορφιὰ . . . με βλέπετε! Καὶ κορτὰ σ' αὐτὰ ἀπαγγέλλω καὶ θαυμάσια . . . καθὼς ὁμολογοῦν ἄλλως τε ὄλοι . . . ἂν καὶ δὲν με ἀκουσαν . . . διότι εἶναι αὐτὸ τὸ κατηραμένο ἐλάττωμα ποῦ μοῦ τὰ χαλᾷ ὄλα! Δυὸ φοραῖς ἐπρόκειτο ν' ἀπαγγείλω σὲ concert . . . καὶ ταῖς δυὸ φοραῖς ἐνανάγησα, διότι . . . εἶμαι ξεχασμένος! (μετὰ πεποιθήσεως) Αὐτὴ τὴν φορὰ ἔμωξ ἔλαβα τὰ μέτρα μου καὶ δὲν θὰ τὴν πύθω!

Πῶς τὴν ἔπαθα; ἐρωτᾶτε . . . θὰ σᾶς τὸ πῶ . . . ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ὥρα μου ν' ἀπαγγείλω.

Τὴν πρώτην φορὰν ἐγένετο ἕνα εὐεργετικὸν κοινὸν ὑπὲρ τῶν

θυμάτων . . . τοῦ τροχιοδρόμου Φαληρου Ἐπρόκειτο ν' ἀπαγγείλω τὸ ἀριστούργημα τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ (διακοπτόμενος) . . . δὲν ἐνθυμούμαι πλέον τὸ ὄνομά του . . . οὔτε τὸ ὄνομα τοῦ κομματιοῦ . . . ἀλλὰ τέλος πάντων ἦτο κάτι τι ἀριστούργημα !
 θὰ ἔκανε ἓνα effet . . .

Ἔρχεται ἡ ὥρα μου ! Μοῦ φωνάζουν· ἐτοιμασθῆτε. Ἐτοιμος εἶμαι τοὺς λέω, βγάξω τὸ παλτό μου καὶ ἐτοιμάζομαι νὰ βρῶ στή σκηνή ! Προχωρῶ, ὅταν . . . ὁ κοσμητῶρ μὲ πιάνη ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μοῦ λέει.

«Ποῦ πᾶτε ἔτσι ; Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ βρῆτε στή σκηνή !

«Γιατί» ; τοὺς λέω ἀγριεμμένος

«Μὰ μ' αὐτὰ τὰ ροῦχα» ! μοῦ λέει ! Κυττάζω ! . . . Ἡμουν μ' ἓνα παληὸ σακάκι . . . Μὲ τὴ σκέψι τῆς ἀπαγγελίας εἶχα ξεχάσῃ νὰ βάλω τὸ φράκο μου !

«Καὶ τώρα» ; ἐρωτῶ «Τώρα δὲν θ' ἀπαγγείλετε μοῦ ἀπαρτοῦν ! Εὐτυχῶς τὸ κομμάτι σας δὲν εἶνε σπουδαῖον καὶ ἔτσι δὲν θὰ φανῆ ἐπαισθητὴ ἡ ἔλλειψις» !

«Δὲν θὰ φανῆ ἐπαισθητὴ ἡ ἔλλειψις» ! τῷ φωνάζω θυμωμένος.
 «Δὲν ξέρετε τί λέτε ! Δὲν καταλαβαίνετε ἀπὸ ποίησι !

Ὅρμῳ ἀπάνω του ἀγριεμμένος μὲ τὸ χέρι σηκωμένο καὶ κράον . . . (κάνει χειρονομίαν μπάτσου) τρώω ἓνα μπάτσο ποῦ μοῦ ἐκοκκίνησε ὅλο τὸ μάγουλο . . .

«Ἔτσι» ! τοῦ φωνάζω «Κτυπᾶς κι' ὄλα ! Αὔριον θὰ τὰ βροῦμε» !
 Εὐρῆκα ἀμέσως δύο μάρτυρας καὶ ἐσυμφωνήσαμε τοὺς ὄρους . . .
 Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ' ὅτις ἔξ θὰ τὸν σκώτωνα . . . ἀλλ' εὐτυχῶς γι' αὐτὸν . . . τὸν ἔσωσε . . . τὸ ἐλάττωμά μου . . . Τὸ πρῶτ' ποῦ ἐξύπνησα εἶχα ξεχάσῃ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ μορομαχῆσω . . . καὶ δὲν ἐπῆγα. Καὶ τὸ χειρότερον ἀπὸ ὄλα εἶναι ὅτι αὐτὸς ὁ κακοήθης ἀντὶ νὰ μὲ εὐγνωμονῆ . . . μὲ λέει ἀπὸ τότε δειλό !

Ἔτσι τὴν ἔπαθα τὴν πρώτην φορὰν καὶ δὲν ἀπήγγειλα.

Τὴν δευτέραν φορὰν πάλιν ἐγένετο ἓνα concert ὑπὲρ τῶν θυμάτων . . . τῶν υδάτων τῆς Στυμφαλίας. Εἶχα ἐτοιμάσῃ ἓναν ὠραῖον μονόλογο . . . Εἶχα φορέσῃ τὸ φράκο μου ἀπὸ τῆς 4 τὸ ἀπόγευμα, ἔφαγα ὅτις 7 καὶ ἐκαθήμεν καὶ ἐπαρελάμβανα τὸν μονόλογο μου ὡς ποῦ νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα 8 1)2 γιὰ νὰ φύρω. Ὅταν ῥόμισα πειὰ, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ ξεκινησω, κυττάζω τὸ ρολόγι μου. Ἐδειχνε 7 1)2.

«Κύτταξε, εἶπα μέσα μου, πῶς ἀργεῖ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα ! ! ἓνα

τέταρτο μονάχα πέρασε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ ἔφαγα καὶ ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς εἶχε περάσῃ τοῦλάχιστον μιὰ ὥρα». Ἄρχισα λοιπὸν νὰ ξαναδιαβάζω πάλι τὴν ἀπαγγελία μου καὶ νὰ μελετῶ σταθεῖς ἔμπρὸς ἑστὸν καθρέπτη. Ἀφοῦ τὴν ἐδιάβασα καμμιά δεκαριά φορὰς ἀκόμη ἐσκέφθηκα πῶς θὰ εἶναι ἐπὶ τέλους ὥρα νὰ φεύγω. Κυττάζω τὸ ῥολόγι μου ἔδειχνε πάλι 7 1)2

Τότε μόνον ἠθυμήθηκα, ὅτι εἶχε σταθῆ ἡμερῶν 4.

«Διάβολε! ἐφώραξα, ποῖος ξέρει τὴν ὥρα νὰ εἶναι! Ἐχει γοῦστο νὰ τὴν πάθω!»!

Πετιέμαι ἄν τρελλὸς ἑστὸ δρόμο, βρίσκω ἕνα ἄμαξι, πηδῶ μέσα καὶ τοῦ φωνάζω «ἄμαξι ἑστὰ τέσσερα».

Καθὼς περνούσαμε ἀπὸ τὸ Σύνταγμα κυττάζω τὸ ἠλεκτρικὸν ἦτο 10 καὶ πέντε.

Ἄ! ἐσκέφθηκα θὰ προφθάσω ν' ἀπαγγείλω ἑστὸ δεύτερον μέρος τοῦ Κορσέρτον. Μόλις εἶχα τελειώσῃ αὐτὴν τὴ σκέψι τὸ ἄμαξι ἐστάθη. Εἶχε φθάσῃ. Πηδῶ κάτω καὶ ἐτοιμάζομαι νὰ ἔμβω, ὅταν αἰσθάνωμαι, ὅτι κάποιος μὲ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι. Γυρίζω ἦταν ὁ ἄμαξις.

— Ἄ! Πατριώτη μου λέει, ἔτσι φεύγουν χωρὶς νὰ πληρώσουν!

— Ἐχεις δίκαιο, τοῦ ἀπαρτῶ, μὲ τὴν πολλή μου βία δὲν σὲ ἠθυμήθηκα.

Βάζω τὸ χέρι μου ἑστὴν τσέπη γιὰ νὰ βγάλω τὸ πορτοφόλι μου ἀλλὰ ποῦ πορτοφόλι Τὸ εἶχα ξεχάσῃ ἑστὴ τσέπη τῆς ζακέτας μου.

— Ἄ! καῦμέρε! τοῦ λέω. Ἐέχασα τὰ λεπτὰ μου ἑστὸ σπῆτι.

— Αὐτὰ νὰ τὰ πουλήσῃς ἑστὸν κλείδωρα μου φωνάζει. Μὴ σὲ μέλλει καὶ δὲν μου τὴν φτειάνεις. Ἡ θὰ μὲ πληρώσῃς, ἢ θὰ σοῦ πάρω τὴν βελλάδα.

— Μὰ θὰ σὲ πληρώσω, χριστιανέ μου, τοῦ ἀπαρτῶ. Πέρασε αὐριορ ἀπὸ τὸ σπῆτι.

Καὶ συγχρόνως πετιέμαι μέσα καὶ ἀρχίζω ν' ἀραβαίνω τὴν σκάλα, ὅταν . . . νοιώθω, ὅτι κάτι μὲ κρατοῦσε ἀπὸ πίσω. Δίνω μιὰ ἀπηλιτισμένη ὀρμὴ καὶ ἔξαφρα αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου ἐλεύθερο, ἐνῶ συγχρόνως ἀκούω ἕνα κρη! ἄν κάτι νὰ ἐσχίζετο.

Γυρίζω πίσω καὶ τὶ βλέπω Ἡ μιὰ ἄκρη τῆς βελλάδας μου, τῆς πτωχῆς μου βελλάδας, εἶχε μείρῃ ἑστὰ χέρια τοῦ ἄμαξι.

«Ἄθλιε!» τοῦ φωνάζω θυμωμένος, ὀρμῶ ἐπάνω του, καὶ πιανώμαστε μαλλιά μὲ μαλλιά. Μαζεύεται κόσμος, ἀστυφύλακες καὶ

μᾶς πέφνον καὶ τοὺς δύο ἴσθ' τμημα ... θὰ κοιμώμονα ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἴσθ' φυλακῆ. . . . ἀλλ' εὐτυχῶς . . . μοῦ εἶχε δώση τόσαις γροθιαῖς, ὥστε . . . με ἔστειλαν εἰς τὸν σταθμὸν τῶν πρώτων βοηθειῶν, καὶ ἀπὸ κεῖ ἴσθ' σπῆτί μου. Ἦθελα γὰ καταγγείλω τὸν ἀμαξῖ, ἀλλὰ . . . μετὰ 15 ἡμέρας ποῦ ἴσθ' κώθηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι . . . εἶχα ξεχάσῃ τὸν ἀριθμὸν του.

Αὐτὰ ἔπαθα τῆς δυὸ φοραῖς, ἀλλὰ σήμερα πειὰ δὲν τὴν ξαπαθαίρω!

Βλέπετε! Ἦλθα ἀπὸ ἴρωρις. Τὸ φράκο μου τὸ φορῶ καὶ τὸ κομμάτι μου . . . τὸ ἔβαλα στὴν τσέπη τοῦ φράκου μου. Ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ . . . (θέτει τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν θυλάκιον τοῦ φράκου του, ἐρευνᾷ καὶ μένει ἔκπληκτος) Αἶ; πῶς ... Ποῦντο;... Δὲν τὸ βρίσκω! . . . Ω Διάβολε Τώρα ἴσθ' κώθηκα! Αὐτὸ τὸ φράκο τὸ δανείστηκα σήμερα, γιὰ τὸ ἴσθ' μου, καθὼς σὰς εἶπα, μοῦ τὸ ἔσχισεν ὁ ἀμαξῖς καὶ τὴν ἀπαγγελίαν μου τὴν ἔχω βάλη ἴσθ' τσέπη τοῦ σχισμένου φράκου . . .

Καὶ τώρα :

Οὔτε σήμερα δὲν θ' ἀπαγγείλω.

Καλὴ νύκτα σας.

Γ. Ν. ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

